

Citarea: Civil - pretenții, încălcarea normelor obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, art. 1349 alin. (1), art. 1357 din Codul civil. SENTINȚA CIVILĂ 2024 TMM; Sursa: MINISTERUL JUSTIȚIEI 29022024 (<https://rejust.ro/juris/ee7868ged>) (nu a fost comunicat dacă hot. a rămas definitivă)

rezumat redactat dr. ULICI Claudiu-Octavian

Procedura: Prin cererea de chemare în judecată reclamantul a solicitat în contradictoriu cu pârâții STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR, STATUL ROMÂN PRIN ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR, PENITENCIARUL A, PENITENCIARUL B, PENITENCIARUL C:

-să se constate încălcarea de către pârâți a normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, prevăzute de art. 1 alin. (3) din Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 433/C/2010 (Normele aprobate prin Ordinul nr. 433/C/2010);

-să dispună obligarea pârâților la plata sumei de 20.000 euro, cu titlu de daune morale pentru suferința produsă reclamantului ca urmare a încălcării normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare;

-cu cheltuieli de judecată.

În fapt, reclamantul a arătat că a fost arestat preventiv pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat și apoi liberat condiționat. După încarcerarea sa a fost transferat în mod succesiv prin mai multe penitenciare, respectiv PENITENCIARUL A, PENITENCIARUL B, PENITENCIARUL C. În Penitenciarul A a susținut că a fost încarcerat în celule cu saltele uzate, practic neputând fi folosite conform destinației, în celule pline de mizerie, insecte, ploșnițe, iar pe timpul iernii sistemul de încălzire era deficitară. De asemenea și accesul la apa caldă era limitat, nu a avut spațiu suficient pentru obiectele personale și totodată la așa-zisa curățenie a grupurilor sanitare nu erau folosite niciun fel de soluții de curățare, camerele fiind mici cu 18-20 de deținuți în cameră. În Penitenciarul B a susținut că s-a confruntat de asemenea cu lipsa igienei, cu instalații sanitare stricate, ruginite, nefuncționale, paturi suprapuse și camere extrem de mici unde se aflau 27 de deținuți în cameră. În Penitenciarul C a susținut că a fost încarcerat

în celule infestate cu tot soiul de insecte, ploșnițe, gândaci și s-a confruntat cu o lipsa totală de igienă, temperaturi extrem de scăzute în celulele de detenție în special în timpul iernii, dar și vara, camere mici în care se aflau 20-22 de deținuți. Mai mult decât atât, în cadrul tuturor centrelor de detenție a arătat că hrana primită a fost insuficientă și de foarte proastă calitate. De asemenea, nu s-a ținut cont de spații de deținere diferențiate în funcție de condamnații fumători și cei nefumători, iar el fiind nefumător. A mai arătat că din cauza condițiilor precare din penitenciare starea sa de sănătate s-a deteriorat având și în prezent probleme cu stomacul iar dantura a avut de suferit deoarece medicul stomatolog care se ocupa de deținuți făcea doar extracții. A mai arătat că „măsurile privative de libertate aplicate persoanei pot implica uneori un element inevitabil de suferință sau umilire, dar, cu toate acestea, suferința și umilirea implicate nu trebuie să depășească acel inevitabil element de suferință sau umilire legat de o anumită forma de tratament sau pedeapsa cu caracter legitim”.

În ceea ce privește prejudiciul, ca element al răspunderii civile delictuale, conform practicii constante, atunci când drepturile fundamentale ale persoanei au fost încălcate prin măsuri ce s-au dovedit a fi neîntemeiate, persoana are dreptul la repararea integrală a prejudiciului cauzat, atât a prejudiciului material, cât și a prejudiciului moral, dovedirea și cuantificarea acestuia ridică probleme atât pentru solicitant, cât și pentru instanțele de judecată. Atunci când se acordă despăgubiri morale, nu operează criterii de evaluare prestabilite, ci judecata în echitate. Proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate.

În continuare a arătat că în conformitate cu art. 1349 alin. (1) din Codul civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare art. 1357 din Codul civil.

Având în vedere că reclamantul a fost supus unor condiții necorespunzătoare de detenție în penitenciarele în care a fost încarcerat, a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată de maniera în care a fost formulată și să se constate încălcarea de către pârâți a normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, prevăzute de art. 1 alin. (3) din Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate. aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 433/C/2010 (Normele aprobate prin Ordinul nr.

433/C/2010) și să oblige pârâții la plata sumei de 20.000 euro cu titlu de daune morale pentru suferința produsă reclamantului ca urmare a încălcării normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare.

Prin întâmpinarea formulată pârâții au invocat excepția nulității cererii de chemare în judecată întrucât aceasta a fost formulată cu nerespectarea prevederilor art. 194 din Codul de procedură civilă, deoarece cererea nu arată modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea valorii pretențiilor. De asemenea, potrivit prevederilor art. 194 lit. e din Codul de Procedură Civilă cererea de chemare în judecata va cuprinde arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere, iar când dovada se face cu înscrisuri, potrivit art. 150 din Codul de Procedura Civilă, la fiecare exemplar al cererii se vor alătura copii de pe înscrisurile de care partea înțelege să se folosească în proces. A apreciat că în speță, se impune timbrarea la valoare a acțiunii deoarece cererea de chemare în judecată îmbracă forma unei acțiuni în răspundere delictuală, evaluabilă în bani, motiv pentru care sunt aplicabile dispozițiile art. 1 alin. 1 și 2 precum ale art. 3 din OUG nr. 80/2013. De asemenea, a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului prin Ministerul Finanțelor.

În susținerea excepției lipsei calității procesuale pasive a Statului prin Ministerul Finanțelor, s-a învederat faptul că potrivit art. 2 din H.G. nr. 652/2009, Ministerul Justiției contribuie la buna funcționare a sistemului judiciar și la asigurarea condițiilor îndeplinirii justiției ca serviciu public, apărarea ordinii de drept și a drepturilor și libertăților cetățenești.

Au mai arătat că cererea privind repararea prejudiciului invocat de reclamant își are izvorul în răspunderea civilă delictuală iar aceasta nu poate conduce la antrenarea răspunderii în condițiile prevederilor art. 1357 din Cod Civil. Pe de altă parte, prin funcția sa reparatorie, răspunderea civilă are drept scop repunerea patrimoniului persoanei prejudiciate în situația anterioară, prin înlăturarea tuturor consecințelor dăunătoare ale faptei ilicite. Regulile pe care le pune la baza atât practica judiciară, cât și literatura de specialitate, dar mai cu seama legea civilă, ca fiind principii de bază ale răspunderii civile, se referă la obligația de reparare.

A mai fost invocată Excepția inadmisibilității motivat de faptul că în speță este vorba de o pretinsă încălcare a unor drepturi ale persoanei condamnate, în susținerea căreia vin dispozițiile Legii nr. 254/2013, prevederi de care reclamantul nu a uzat în sensul că nu a formulat o plângere la judecătorul de supraveghere de pe lângă Penitenciar în care să susțină faptul că i s-a încălcat vreun drept.

Nu este îndeplinită condiția esențială a vinovăției penitenciarului, Statul fiind cel răspunzător pentru disfuncționalitățile sistemului penitenciar, întrucât acestea nu sunt decât o consecință a politicii statale în materie penală, dar și a eșecului în atribuirea resurselor materiale necesare în vederea adecvării condițiilor de detenție, sens în care a solicitat admiterea prezentei excepții.

Pe fondul acțiunii s-a arătat faptul că reclamantului, în perioada executării pedepsei în Penitenciar, i s-au asigurat condițiile minime specifice unui sistem privativ de libertate, sens în care acesta nu are nicio culpă în ceea ce privește baza materială pe care o deține. Supraaglomerarea spațiilor de deținere și condițiile aferente detenției nu pot fi imputate vreunei unități penitenciare în particular din moment ce aceste aspecte privesc per ansamblu întreg sistemul penitenciar.

Potrivit Hotărârii de Guvern nr. 756/2016 din 12 octombrie 2016 - pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, în prevederile art. 1 alin. (1) și alin. (2) dispune că „(1) Administrația Națională a Penitenciarelor este instituție publică de interes național, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Justiției. Administrația Națională a Penitenciarelor și unitățile subordonate fac parte din instituțiile publice de apărare, ordine publică și securitate națională ale statului și constituie sistemul administrației penitenciare.” În conformitate cu prevederile art. 11 alin. (1) și (2) din Hotărârea de Guvern nr. 756R016 din 12 octombrie 2016 - pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției: „(1) Pentru îndeplinirea atribuțiilor, în subordinea Administrației Naționale a Penitenciarelor se înființează, se organizează și funcționează penitenciare (...) (2) Unitățile subordonate Administrației Naționale a Penitenciarelor se înființează prin hotărâre a Guvernului și au personalitate juridică.”

Potrivit dispozițiilor art. 12 alin. (1) și (2) din H.G. nr. 756/2016, conducerea fiecărei unități cu personalitate juridică se exercită de către un director, acesta fiind ordonator terțiar de credite. Din moment ce condițiile de detenție din penitenciare reprezintă o disfuncționalitate structurală, de sistem, asumată și recunoscută de către Stat, generată de lipsa sau slaba finanțare a sistemului penitenciar. calitatea procesuală pasive îi revine numai Statului.

Diferendul: Dacă cererea este admisibilă în lipsa plângerii formulate în baza Legii nr. 254/2013 la judecătorul de supraveghere a privării de libertate.

Dacă, în considerarea specificului pretențiilor deduse judecății, legitimarea procesuală pasivă aparține Administrației Naționale a Penitenciarelor și Penitenciarului A, Penitenciarului B sau Penitenciarului C, sau și pârâtei Statul Român.

Dacă, sunt aplicabile regulile privind excepția prescripției dreptului material la acțiune, cererea de chemare în judecată formulată de reclamant fiind o acțiune patrimonială întemeiată pe un drept de creanță.

Dacă, nerespectarea condițiilor minime de detenție din penitenciare reprezintă o faptă ilicită în sarcina Statului.

Soluția: Nu. Procedura prevăzută de Legea nr. 254/2013, este numai o cale alternativă.

Nu. În considerarea specificului pretențiilor deduse judecății, legitimarea procesuală pasivă nu aparține Administrației Naționale a Penitenciarelor și nici Penitenciarului A, Penitenciarului B sau Penitenciarului C, ci exclusiv pârâtului Statul Român.

Da. sunt aplicabile regulile privind excepția prescripției dreptului material la acțiune. Cerere de chemare în judecată formulată de reclamant și este pe deplin incident termenul general de 3 ani prevăzut de art. 2517 Cod.civ care începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba și pe cel care răspunde de ea. „O perioadă de detenție trebuie considerată o „situație continuă”.

Da, nerespectarea condițiilor minime de detenție din penitenciare reprezintă o faptă ilicită în sarcina Statului.

Motivarea: Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii motivat de faptul că reclamantul nu a formulat mai întâi plângere în baza Legii nr. 254/2013 la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, instanța constată că potrivit art. 56 alin (2) din Legea nr.254/2013 împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate pot face plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate. Din dispoziția legală anterior enunțată nu se poate desprinde o obligație de urmare a acestei căi legale de către persoanele deținute. Totodată, neintroducerea plângerii nu echivalează cu renunțarea la posibilitatea reparării prejudiciului

produs prin încălcarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 254/2013, după cum nu poate nici împiedica realizarea unei analize privitoare la condițiile de detenție ale reclamantului în acest cadru procesual, în temeiul răspunderii civile delictuale. În egală măsură, potrivit dispozițiilor art. 56 alin (6) lit. a) din Legea nr. 254/2013, judecătorul de supraveghere al privării de libertate, în cazul admiterii unei astfel de plângeri, poate dispune anularea sau modificarea măsurii luate de către administrația penitenciarului ori poate obliga administrația penitenciarului să ia măsurile legale care se impun. Așadar, nu este posibilă în cadrul procedurii prevăzute de art. 56 din Legea nr. 254/2013 acordarea unor compensații bănești în cazul constatării nerespectării unor drepturi, astfel cum reclamantul pretinde în prezenta cauză, astfel că acțiunea cu care reclamantul a investit instanța are atât un temei juridic, cât și un obiect diferit, motiv pentru care, invocată din această perspectivă, excepția este neîntemeiată. Contrar celor invocate de pârâți, instanța apreciază că angajarea răspunderii civile delictuale și obligarea acestora la repararea presupusului prejudiciu cauzat ca urmare a condițiilor improprie de detenție nu sunt condiționate în vreun fel de uzitarea vreunei proceduri prevăzute de Legea nr. 254/2013, neexistând nicio prevedere legală care să stipuleze obligativitatea parcurgerii unei proceduri prealabile intentării în justiție a unor acțiuni precum cea în discuție, cererea formulată de reclamant fiind astfel admisibilă.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesual pasive invocată prin întâmpinare de Administrația Națională a Penitenciarelor, Penitenciarul A, Penitenciarul B, Penitenciarul C și de Statul Român prin Ministerul Finanțelor, instanța reține prevederile art. 36 Cod.proc.civ. în care calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Prin urmare, calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat, în ceea ce privește latura activă, iar, în ceea ce privește latura pasivă, existența unei suprapunerii între persoana pârâtei și subiectul pasiv al raportului juridic litigios, respectiv, în cadrul unei acțiuni întemeiate pe prevederile răspunderii civile delictuale, persoana chemată să răspundă pentru fapta ilicită sesizată. Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive, instanța reține că aceasta este o excepție de fond, peremptorie și absolută, întrucât vizează lipsa unei condiții de fond a exercițiului dreptului la acțiune care, dacă este admisă, face de prisos cercetarea în fond a pretențiilor formulate de reclamant împotriva acestor pârâți. În ceea ce privește legitimarea procesuală pasivă a pârâtei Statul Român instanța reține că potrivit dispozițiilor art. 224 alin. (1)

Cod.civ., dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice și niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului. Aplicând acest text de lege în prezenta cauză, s-ar putea pune problema angajării răspunderii statului pentru prejudiciile cauzate de condițiile necorespunzătoare de detenție doar în situația în care s-ar dovedi imposibilitatea sau limitarea posibilității de angajare a răspunderii altor instituții. Așa fiind, Statul, în calitate de garant al drepturilor și libertăților cetățenești, are o răspundere subsidiară, al cărei specific constă în împrejurarea că ea va putea fi angajată numai ulterior antrenării răspunderii principale și numai dacă aceasta nu a produs efecte, deci numai în ipoteza în care recuperarea pagubei de la cel direct vinovat nu s-a putut realiza în întregime sau în parte. Numai după angajarea răspunderii organelor statului implicate în supravegherea și organizarea detenției și urmărirea acestora din urmă fără a se obține repararea integrală a prejudiciului, poate fi chemat la răspundere Statul. Cu toate acestea instanța reține în continuare că potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Constituția României, tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern iar potrivit alin. (1) al aceluiași articol Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte. În egală măsură, potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituția României, (1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Statul este parte. (2) dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care Statul este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile. În context, instanța reține că în hotărârea-pilot s-a reținut că în ceea ce privește condițiile de detenție din penitenciare că acestea contravin Convenției Europene pentru Drepturile Omului și indică o disfuncționalitate structurală care necesită adoptarea de măsuri generale de către stat. Pe cale de consecință, se poate constata faptul că supraaglomerarea spațiilor de deținere și a condițiilor aferente detenției nu pot fi imputate vreunei unități penitenciare din moment ce aceste aspecte privesc, per ansamblu, întreg sistemul penitenciar. Așa fiind, în ceea ce privește condițiile de detenție din penitenciare, acestea nu reprezintă o situație izolată, ci o disfuncție structurală, de sistem. Prin urmare, în considerarea specificului pretențiilor deduse judecății, instanța apreciază că legitimarea procesuală pasivă nu aparține Administrației Naționale a Penitenciarelor și nici

Penitenciarului A, Penitenciarului B sau Penitenciarului C, ci exclusiv pârâtei Statul Român, motiv pentru care instanța va admite excepția invocată prin întâmpinare cu privire la pârâta Administrația Națională a Penitenciarelor, Penitenciarul A,B,C și, în consecință, va respinge cererea de chemare în judecată formulată împotriva acestor instituții, ca fiind promovată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, respingând, totodată, și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice.

Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de Penitenciar instanța reține că, cerere de chemare în judecată formulată de reclamant reprezintă o acțiune patrimonială întemeiată pe un drept de creanță, potrivit dispozițiilor art. 2.501 alin. (1) Cod.civ., care cade sub incidența prescripției extinctive. Neexistând un termen special de prescripție aplicabil, este pe deplin incident termenul general de 3 ani prevăzut de art. 2517 Cod.civ. În ceea ce privește momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție extintivă, instanța are în vedere dispozițiile art. 2528 alin. (1) Cod.civ. conform cărora prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Cu privire la acest aspect sunt relevante considerentele Curții Europene a Drepturilor Omului potrivit cărora „o perioadă de detenție trebuie considerată o „situație continuă” atunci când are loc în unități de același tip și în condiții similare, cât timp persoana respectivă nu a fost pusă în libertate sau nu a fost încadrată într-un alt regim de executare a pedepselor privative de libertate. În lumina acestei interpretări, fiind invocată o situație continuă care s-ar fi menținut în toate unitățile penitenciare în care reclamantul a fost cazat în perioada în litigiu, abia la momentul liberării condiționate a reclamantului, acesta a putut să cunoască întinderea pagubei ce i-a fost produsă prin condițiile de detenție la care a fost supus în executarea pedepsei de 3 ani și 11 luni. De la acest moment a început să curgă termenul de prescripție de 3 ani aferent dreptului la acțiune pretins de reclamant. Cum cererea de chemare în judecată a fost formulată la data de 17.07.2023, instanța constată că dreptul material la acțiune al reclamantului nu este stins, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, efect prevăzut de art. 2500 alin. (1) Cod.civ. Pe cale de consecință, instanța va respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de Penitenciar.

Pe fondul cauzei, instanța reține situația de fapt conform actelor depuse la dosarul cauzei. În drept, conform art. 61 alin. (1) Cod.civ. viața, sănătatea și integritatea fizică și psihică a

oricărei persoane sunt garantate și ocrotite în mod egal de lege. De asemenea, potrivit art. 69 Cod.civ. la cererea persoanei interesate, instanța poate lua toate măsurile necesare pentru a împiedica sau a face să înceteze orice atingere ilicită adusă integrității corpului uman, precum și pentru a dispune repararea, în condițiile prevăzute la art. 252-256, a daunelor materiale și morale suferite. Potrivit art. 253 alin. (4) Cod.civ. persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive. Relevante sunt și prevederile art. 1349 alin. (1) din Cod.civ. potrivit căruia orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Raporturile reglementate de normele răspunderii civile delictuale presupun obligației negativă a fiecărei persoane de a nu aduce atingere, prin acțiunile sau inacțiunile sale, drepturilor altor persoane, încălcarea acestei obligații determinând angajarea mecanismului de răspundere. Conform art. 1357 din Cod.civ. care reglementează condițiile răspunderii, (1) cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă. Așa fiind, pentru angajarea răspunderii civile delictuale trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții și anume existența unei fapte ilicite, comise cu vinovăție, a prejudiciului și a legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu.

Instanța reține că fapta imputată pârâtei este una omisivă și constă în neluarea măsurilor necesare pentru asigurarea unor condiții corespunzătoare de detenție, reclamantul apreciind că au fost încălcate dispozițiile art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prin supunerea acestuia la condiții necorespunzătoare de detenție în perioada 22.07.2020 – 28.03.2023 în penitenciarele în care a executat pedeapsa. În consecință, solicitarea reclamantului trebuie analizată nu numai prin raportare la dispozițiile dreptului intern din materia răspunderii civile delictuale ci și prin raportare la dispozițiile Convenției și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, fiind consacrată astfel una din valorile fundamentale ale societăților democratice care implică respectarea demnității umane. Situația reclamantului vizează condițiile de detenție pe care le-a suportat pe parcursul executării

pedepsei. CEDO subliniază că măsurile privative de libertate implică în mod obișnuit anumite inconveniente pentru deținut. Totuși, aceasta reamintește că închiderea unei persoane nu determină pierderea de către deținut a drepturilor garantate prin Convenție. Articolul 3 impune autorităților o obligație pozitivă care constă în a se asigura că orice prizonier este deținut în condiții care sunt compatibile cu respectarea demnității umane, că modalitățile de executare a pedepsei nu supus persoana în cauză unei suferințe sau unei încercări de o intensitate care să depășească nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și că, ținând seama de cerințele practice din închisoare, sănătatea și confortul prizonierului sunt asigurate în mod corespunzător.

În ceea ce privește supraaglomerarea, Curtea a subliniat în repetate rânduri că, în temeiul art. 3 nu poate stabili, în mod definitiv, un anumit număr de metri pătrați care ar trebui să fie alocat unei persoane private de libertate pentru a respecta Convenția. Curtea a considerat că o serie de alți factori precum durata privării de libertate, posibilitățile de plimbare în aer liber și starea fizică și mentală a persoanei private de libertate joacă un rol important în a decide dacă respectivele condiții de detenție îndeplinesc garanțiile prevăzute în art. 3. (Mursic c. Croația, 20 octombrie 2016, § 103). În aceeași cauză, § 136-141 Curtea a confirmat faptul că standardul predominant în jurisprudența sa și anume 3 metri pătrați de suprafață a podelei pentru fiecare persoană privată de libertate în cameră colectivă, este standardul minim aplicabil în temeiul art. 3 din Convenție. Din probatoriul administrat în cauză, instanța reține ca dovedită problema supraaglomerării spațiilor în care reclamantul a fost cazat, împrejurări care rezultă din informațiile furnizate de Penitenciar.

Din perspectiva cerințelor minime de spațiu, instanța reține că acestea nu au fost respectate și nu a fost respectat spațiul de 3 metri pătrați de suprafață a podelei pentru fiecare persoană privată de libertate.

Sub aspectul vinovăției, instanța reține că potrivit standardului convențional în aplicarea art. 3, această răspundere pentru neasigurarea condițiilor de detenție apare ca fiind obiectivă, astfel că, odată dovedită fapta ilicită, nu se impune analizarea acestei cerințe.

Referitor la legătura de cauzalitate, se constată că aceasta este directă: urmare a nerespectării condițiilor minime de spațiu, se prezumă existența unui prejudiciu moral.

Referitor la prejudiciu instanța reține că reclamantul pretinde repararea prejudiciului de natură morală care i-a fost cauzat prin fapta ilicită reclamată.

Instanța reține că prejudiciul constă în suferința fizică și psihică a reclamantului iar Curtea Europeană a instituit o prezumție în sensul existenței unui prejudiciu moral al persoanei afectate de condițiile necorespunzătoare de detenție, legătura de cauzalitate rezultând din materialitatea faptei.

Instanța apreciază că deși prejudiciul de natură morală este dificil de cuantificat, acesta trebuie să fie unul real, pentru a se exclude orice tendință de îmbogățire fără justă cauză, pentru aprecierea întinderea acestui prejudiciu urmând a fi avut în vedere ca posibil criteriu consecințele negative de ordin fizic și psihic resimțite de reclamant, în determinarea daunelor morale ceea ce primează fiind principiul echității și al proporționalității.

Așa fiind, instanța apreciază că deși nu au fost probate direct consecințele negative de ordin fizic și psihic resimțite de către reclamant, este evident faptul că supraaglomerarea a cauzat acestuia o suferință de ordin fizic, dar și una de ordin psihic.

Instanța reține că, în privința întinderii despăgubirii, nu se poate pretinde realizarea obiectivă a unei parități între întinderea despăgubirii și prejudiciul moral constând în principal în starea de disconfort fizic și psihic cauzată de detenția în condiții necorespunzătoare, astfel că, având ca reper rolul daunelor morale, acela de a atenua suferința resimțită, fără a constitui o sursă de venituri pentru cel vătămat, precum și durata încălcării drepturilor reclamantului (o perioadă de aproximativ doi ani și 8 luni) suma de 15.000 lei, stabilită cu acest titlu este suficientă pentru a oferi reclamantului o satisfacție echitabilă pentru suferințele sale. În acest context instanța reține că suma solicitată de reclamant nu are un caracter rezonabil.

În acest context instanța mai reține că solicitarea reclamantului privitoare la constatarea încălcării de către pârâți a normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate reprezintă o condiție a răspunderii civile delictuale iar nu un veritabil capăt de cerere astfel că instanța constatând îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale va acorda reclamantului cu titlu de daune morale suma de 15.000 lei.

În ceea ce privește deficiențele din punct de vedere al igienei instanța reține că susținerile reclamantului nu sunt întemeiate în parte. Instanța reține că aspectele indicate de către Penitenciare sunt dovedite prin înscrisurile care se regăsesc la dosarul cauzei în timp ce aspectele indicate de reclamant nu au fost dovedite, acesta nesolicitând administrarea niciunei probe în acest sens. Instanța va admite numai în parte acțiunea în contradictoriu cu pârâțul Statul Român prin Ministerul Finanțelor.

Cod ECLI ECLI:RO:JDBMR:2024:001.#####

cod operator 4193
ROMANIA
TRIBUNALUL MARAMUREȘ
JUDECĂTORIA #####
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr. #####/182/2023

SENTINȚA CIVILĂ Nr. #####/2024

Ședința publică din data de 29 ##### 2024
Instanța constituită din:
PREȘEDINTE #####
GREFIER #####

Pe rol se află soluționarea cauzei civile privind pe reclamantul #####, în contradictoriu cu pârâții STATUL PRIN MINISTERUL FINANTELOR, STATUL PRIN ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR, PENITENCIARUL ##### și PENITENCIARUL #####, având ca obiect acțiune în răspundere delictuală.

Instanța constată că dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 14.02.2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea hotărârii pentru astăzi, 29.02.2024, când a pronunțat următoarea hotărâre:

INSTANȚA

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Judecătoriei ##### la data de 17.07.2023 sub nr. #####/182/2023 reclamantul ##### a solicitat în contradictoriu cu pârâții STATUL PRIN MINISTERUL FINANTELOR, STATUL PRIN ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR, PENITENCIARUL #####, PENITENCIARUL #####:

-să se constate încălcarea de către pârâți a normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, prevăzute de art. 1 alin. (3) din Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 433/C/2010 (Normele aprobate prin Ordinul nr. 433/C/2010);

-să dispună obligarea pârâților la plata sumei de 20.000 euro, cu titlu de daune morale pentru suferința produsă reclamantului ca urmare a încălcării normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare;

-cu cheltuieli de judecată.

În motivarea în fapt a cererii reclamantul a arătat că a fost arestat preventiv la data de 22.07.2020 în baza mandatului nr. 329/2020 emis de Judecătoria Târgu ##### pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat și liberat condiționat la data de 28.03.2023.

După încarcerarea sa din data de 22.07.2023 a fost transferat în mod succesiv prin mai multe penitenciare, respectiv Penitenciarul Penitenciarul Penitenciarul #####.

A arătat că în cadrul niciuneia din unitățile de detenție enumerate mai sus nu au fost respectate condițiile generale de detenție, toate acestea fiind supraaglomerate și cu grave deficiente din punct de vedere al igienei. Mai mult decât atât, a arătat că în fiecare dintre penitenciarele de mai sus s-a confruntat cu probleme specifice:

În Penitenciarul ##### a susținut că a fost încarcerat în celule cu saltele uzate, practic neputând fi folosite conform destinației, în celule pline de mizerie, insecte, ploșnițe. Pe timpul iernii sistemul de încălzire era deficitară, de asemenea și accesul la apa caldă era limitat, nu a avut spațiu suficient pentru obiectele personale și totodată la așa-zisa curățenie a grupurilor sanitare nu erau folosite niciun fel de soluții de curățare, camere mici cu 18-20 de deținuți în cameră.

În Penitenciarul ##### a susținut că s-a confruntat de asemenea cu lipsa igienei, cu instalații sanitare stricate, ruginite, nefuncționale, paturi suprapuse și camere extrem de mici unde se aflau 27 de deținuți în cameră.

În Penitenciarul ##### a susținut că a fost încarcerat în celule infestate cu tot soiul de insecte, ploșnițe, gândaci și s-a confruntat cu o lipsă totală de igienă, temperaturi extrem de scăzute în celulele de detenție în special în timpul iernii, dar și vara, camere mici în care se aflau 20-22 de deținuți.

Mai mult decât atât, în cadrul tuturor centrelor de detenție a arătat că hrana primită a fost insuficientă și de foarte proastă calitate. De asemenea, nu s-a ținut cont de spații de deținere diferențiate în funcție de condamnării fumători și cei nefumători, iar el fiind nefumător.

Transferul între diversele centre de detenție, sau între centrele de detenție și instanță se efectua în condiții improprii, cu mașini nedotate corespunzător în care pe perioada iernii temperaturile erau foarte scăzute, iar pe perioada de vară atmosfera era efectiv sufocantă făcând un adevărat chin din aceste transferuri. Pe parcursul acestor transferuri nu avea acces la toaleta uneori ajungând să fie transportați în condiții greu de descris din cauza că unii deținuți transportați nu puteau efectiv să-și mai stăpânească nevoile fiziologice.

A mai arătat că din cauza condițiilor precare din penitenciare starea sa de sănătate s-a deteriorat având și în prezent probleme cu stomacul iar dantura a avut de suferit deoarece medicul stomatolog care se ocupa de deținuți făcea doar extracții.

În Penitenciarul din ##### a arătat că nu a avut drept de vizită până nu s-a vaccinat anti-covid, fiind astfel obligat să se vaccineze, neavând dreptul să aleagă dacă dorește să facă respectivul vaccin sau nu.

A mai arătat că astfel cum a statuat ##### „măsurile privative de libertate aplicate persoanei pot implica uneori un element inevitabil de suferință sau umilire, dar, cu toate acestea, suferința și umilirea implicate nu trebuie să depășească acel inevitabil element de suferință sau umilire legat de o anumită formă de tratament sau pedeapsă cu caracter legitim”.

În ceea ce privește prejudiciul, ca element al răspunderii civile delictuale, conform practicii constante a #####, atunci când drepturile fundamentale ale persoanei au fost încălcate prin măsuri ce s-au dovedit a fi neîntemeiate, persoana are dreptul la repararea integrală a prejudiciului cauzat, atât a prejudiciului material, cât și a prejudiciului moral, dovedirea și cuantificarea acestuia ridică probleme atât pentru solicitant, cât și pentru instanțele de judecată. ##### însăși, atunci când acorda despăgubiri morale, nu operează criterii de evaluare prestabilite, ci judecată în echitate. ##### a mai reținut că proba faptei ilicite este suficientă, urmând ca prejudiciul și raportul de cauzalitate să fie prezumate.

În continuare a arătat că în conformitate cu art. 1349 alin. (1) din Codul civil, orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare (art. 1357 din Codul civil).

în vedere că reclamantul a fost supus unor condiții necorespunzătoare de detenție în penitenciarele în care a fost încarcerat, a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată de maniera în care a fost formulată și să se constate încălcarea de către pârâți a normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate, prevăzute de art. 1 alin. (3) din Normele minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate. aprobate prin Ordinul ministrului justiției nr. 433/C/2010 (Normele aprobate prin Ordinul nr. 433/C/2010) și să oblige pârâții la plata sumei de 20.000 euro cu titlu de daune morale pentru suferința produsă reclamantului ca urmare a încălcării normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 1349 Cod.civ., art. 3 și 4 #####.

În probațiune, s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile anexate cererii.

În conformitate cu art. 453 din C. proc. civ., a solicitat instanței să oblige pârâții la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de acest proces.

Totodată, a solicitat judecarea cauzei, în lipsă, în conformitate cu art. 411 alin. (1) pct. 2 Cod.proc.civ.

Prin întâmpinarea formulată pârâțul Statul ##### prin Ministerul Finanțelor a invocat:

Excepția nulității cererii de chemare în judecată întrucât aceasta a fost formulată cu nerespectarea prevederilor art. 194 din Codul de procedură civilă.

A arătat că potrivit prevederilor art. 194 lit. c din Codul de Procedura Civila cererea de chemare în judecata va cuprinde obiectul cererii și valoarea lui, după prețuirea reclamantului, atunci când acesta este evaluabil în bani, precum și modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestei valori, cu indicarea înscrisurilor corespunzătoare.

De asemenea, a arătat că potrivit prevederilor art. 194 lit. e din Codul de Procedură Civila cererea de chemare în judecata va cuprinde arătarea dovezilor pe care se sprijină fiecare capăt de cerere, iar când dovada se face cu înscrisuri, potrivit art. 150 din Codul de Procedura Civilă, la fiecare exemplar al cererii se vor alătura copii de pe înscrisurile de care partea înțelege să se folosească în proces.

A solicitat a se observa că reclamantul, deși a solicitat plata sumei de 20.000 euro cu titlu de daune morale pentru condițiile de detenție inumane, nu a arătat nici un moment raționamentul sau modul de calcul prin care s-a ajuns la determinarea acestor valori și nici nu e anexat înscrisurile pe care își internează pretențiile.

Prin urmare, a solicitat admiterea excepției nulității cererii de chemare în judecată.

de pretențiile reclamantului și temeiurile de drept invocate în susținerea acestora, a invocat excepția netimbrării acțiunii.

A apreciat că în speță, se impune timbrarea acțiunii deoarece cererea de chemare în judecată îmbracă forma unei acțiuni în răspundere delictuală, evaluabilă în bani, motiv pentru care sunt aplicabile dispozițiile art. 1 alin. 1 și 2 precum ale art. 3 din OUG nr. 80/2013.

De asemenea, a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor.

A arătat că reclamantul, fiind cel care pornește acțiunea, trebuie să justifice atât calitatea procesuală activă cât și calitatea procesuală pasivă, respectiv îndreptățirea sa de a introduce cererea împotriva pârâțului, prin indicarea obiectului cererii și a motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază pretenția sa, deoarece raportul de drept material nu se poate lega valabil decât între titularii dreptului ce rezulta din raportul de drept material dedus judecății.

În speță, reclamantul a solicitat obligarea pârâțului la plata sumei de 15.000 lei reprezentând prejudiciu pentru zilele executate în penitenciar în condiții necorespunzătoare.

Administrația Națională a Penitenciarelor este o structură organizatorică specializată a Ministrului Justiției din #####, care acționează în numele și sub controlul acestuia, înfăptuind hotărârile organelor judiciare în domeniul executării pedepsei cu închisoarea și a altor măsuri dispuse în cursul procesului penal, în scopul reintegrării sociale a persoanelor custodiate.

În susținerea excepției lipsei calității procesuale pasive a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor, a învederat faptul că potrivit art. 2 din H.G. nr. 652/2009, Ministerul Justiției contribuie la buna funcționare a sistemului judiciar și la asigurarea condițiilor înfăptuirii justiției ca serviciu public, apărarea ordinii de drept și a drepturilor și libertăților cetățenești.

A solicitat instanței să admită excepția lipsei calității procesuale pasive astfel cum a fost formulată și pe cale de consecință, să respingă acțiunea reclamantului în contradictoriu cu Statul ##### prin Ministerul Finanțelor.

In situația în care se vor respinge excepțiile invocate și se va proceda la judecarea cererii, pe fond a solicitat a se dispune respingerea acesteia ca neîntemeiată, având în vedere următoarele considerente:

A arătat că cererea privind repararea prejudiciului invocat de reclamant își are izvorul în răspunderea civilă delictuală iar aceasta nu poate conduce la antrenarea răspunderii în condițiile prevederilor art. 1357 din Cod Civil.

Pe de altă parte, prin funcția sa reparatorie, răspunderea civilă are drept scop repunerea patrimoniului persoanei prejudiciate în situația anterioară, prin înlăturarea tuturor consecințelor dăunătoare ale faptei ilicite. Regulile pe care le pune la baza atât practica judiciară, cât și literatura de specialitate, dar mai cu seama legea civilă, ca fiind principii de bază ale răspunderii civile, se referă la obligația de reparare.

Pentru a fi admisibilă o cerere fundamentală pe dispozițiile art. 1349 din Codul civil și a se putea antrena răspunderea civilă delictuală, se cer întrunite cumulativ anumite condiții, conform art. 1357 din Codul civil: existența unui prejudiciu, existența unei fapte ilicite, existența unui raport de cauzalitate dintre fapta ilicită și

prejudiciu și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul. Aceste patru condiții sunt, nu doar condiții generale ale răspunderii civile delictuale, ci și condiții necesare pentru a atrage răspunderea delictuală pentru fapta proprie.

A arătat că reclamantul nu a făcut în niciun fel dovada cu privire la existența vreunui prejudiciu adus acestuia și, prin urmare, nu și-a îndeplinit obligația prevăzută art. 249 Cod procedură civilă.

În acest context, susținerea cu privire la existența faptei ilicite a prejudiciului cauzat reclamantului și a legăturii de cauzalitate între cele două condiții enumerate nu este probată.

A mai fost învederat faptul că niciuna dintre condițiile prevăzute de art. 357 Cod civil nu se regăsește întrunită în speța de față pentru a se putea antrena răspunderea civilă delictuală, motiv pentru care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Totodată, a apreciat că pretențiile reclamantului nu sunt datorate din culpa Statului ##### reprezentat prin Ministerul Finanțelor și că nu există niciun temei de drept care să susțină pretențiile reclamantului sens în care a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În drept, s-au invocat dispozițiile legale menționate în întâmpinare și art. 205 din Codul de Procedură Civilă.

Prin întâmpinarea formulată pârâțul Penitenciarul ##### a solicitat respingerea cererii formulate ca neîntemeiată.

Raportat la obiectul acțiunii a înțeles să invoce:

Excepția inadmisibilității motivat de faptul că în speță este vorba de o pretinsă încălcare a unor drepturi ale persoanei condamnate, în susținerea căreia vin dispozițiile Legii nr. 254/2013, prevederi de care reclamantul nu a uzat în sensul că nu a formulat o plângere la judecătorul de supraveghere de pe lângă Penitenciarul ##### în care să susțină faptul că i s-a încălcat vreun drept.

A solicitat admiterea excepției inadmisibilității cu consecința respingerii ca inadmisibilă a acțiunii civile formulate de reclamant.

Excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului #####.

În susținerea acestei excepții a arătat că supraaglomerarea spațiilor de detenție și condițiile aferente detenției nu pot fi imputate vreunei unități penitenciare în particular, din moment ce aceste aspect privesc, per ansamblu, întreg sistemul penitenciar.

În privința pârâtei nu este îndeplinită condiția esențială a vinovăției, Statul ##### fiind cel răspunzător pentru disfuncționalitățile sistemului penitenciar, întrucât acestea nu sunt decât o consecință a politicii statale în materie penală, dar și a eșecului în atribuirea resurselor materiale necesare în vederea adecvării condițiilor de detenție, sens în care a solicitat admiterea prezentei excepții.

Pe fondul acțiunii s-a arătat faptul că reclamantului, în perioada executării pedepsei în Penitenciarul #####, i s-au asigurat condițiile minime specifice unui sistem privativ de libertate, sens în care acesta nu are nicio culpă în ceea ce privește baza materială pe care o deține.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului de acordare a daunelor morale, pârâțul a solicitat respingerea acestora ca neavând temei sau un suport legal.

Prin întâmpinarea depusă de pârâțul Penitenciarul #####, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată și nefondată.

Pe cale de excepție a invocat:

1. Netimbrarea cererii de chemare în judecată, conform dispozițiilor Ordonanței de urgență nr. 80 din 26 iunie 2013 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României nr. 392/29 iunie 2013.

Potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare: „acțiunile cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează”.

De asemenea, potrivit art. 33 alin. (1) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru „taxele judiciare de timbru se plătesc anticipat, cu excepțiile prevăzute de lege. (2) ##### cererea de chemare în judecată este netimbrată sau insuficient timbrată, reclamantului i se pune în vedere, în condițiile art. 200 alin. (2) teza I din Codul de procedură civilă, obligația de a timbra cererea în cuantumul stabilit de instanță și de a transmite instanței dovada achitării taxei judiciare de timbru, în termen de cel mult 10 zile de la primirea comunicării instanței”.

În concluzie, având în vedere aspectele precizate, a solicitat anularea acțiunii reclamantului ca netimbrată.

2. Excepția prescripției dreptului material la acțiune

Din moment ce condițiile de detenție din penitenciare reprezintă o disfuncționalitate structurală, de sistem, asumată și recunoscută de către Statul #####, generată de lipsa sau slaba finanțare a sistemului penitenciar, calitatea procesuală pasivă îi revine Statului #####.

În conformitate cu dispozițiile art. 36 Cod.proc.civ., calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecătii.

Așadar, răspunderea Statului prin MFP, trebuie analizată din perspectiva obligației acestuia de a asigura și garanta respectarea și aplicarea atât a dispozițiilor Convenției Europene cât și a art. 22 din Constituția României.

De asemenea, a solicitat ca la judecarea cauzei să se aibă în considerare practica și jurisprudența recentă a Curții Europene a Drepturilor Omului constând în Hotărârea pronunțată în cauza ##### împotriva României (cererea nr. 39412119), pronunțată la data de 20 iulie 2021.

Asfel, având în vedere raporturile juridice dintre instituțiile mai sus menționate, precum și faptul că acestea sunt în subordinea Statului, care, atunci când este chemat în judecată, răspunde prin Ministerul Finanțelor Publice, a solicitat admiterea prezentei excepții privind lipsa calității procesuale pasive a Penitenciarului #####.

4.Excepția inadmisibilității cererii de chemare în judecată, raportat la dispozițiile art. 8, art. 9, art. 56 respectiv art. 57 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, de la momentul în care actul normativ se află în vigoare pentru perioada (28.07.2020-11.06.2021), cât a fost încarcerat în Penitenciarul #####.

A arătat că plângerile persoanelor private de libertate privind încălcarea drepturilor prevăzute de legislația execuțional-penală se supun procedurilor execuționale penale în materie.

Așadar, persoana condamnată, dacă se considera vătămată într-un drept al său se putea adresa judecătorului de supraveghere a privării de libertate cu plângere în condițiile legale mai sus menționate anterior cererii de chemare în judecată.

Pe cale de consecință la acest moment procesual, reclamantul nu poate justifica printr-o hotărâre judecătorească în materie penală, uzitând procedura prevăzută de legea specială execuțional penală, încălcarea drepturilor sale, conferite de Legea nr. 254/2013 — privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal de către subscrisul Penitenciarul ##### și astfel să declanșeze un demers judiciar prin care să solicite despăgubiri morale, în raport de pretinsele condiții precare din penitenciare" pe care le-a suportat.

În consecință, a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, întrucât reclamantul nu a urmat procedura specială instituită de lege.

Pe fond, în cazul în care se vor respinge excepțiile invocate, a apreciat că se impune respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

A arătat că reclamantul ##### a fost depus în Penitenciarul ##### la data de 22.07.2020. A sosit prin transfer la Penitenciarul ##### în data de 28.07.2020. S-a aflat în custodia Penitenciarului ##### în perioada 28.07.2020 - 11.06.2021.

La data de 11.06.2021 numitul ##### a fost transferat la Penitenciarul ##### în vederea executării pedepsei

A mai fost precizat faptul că locul executării pedepsei este stabilit de către Administrația Națională a Penitenciarelor și nu de Penitenciarul #####.

În ceea ce privește condițiile de detenție de care a beneficiat reclamantul pe parcursul executării pedepsei au fost depuse la dosar înscrisuri iar în ceea ce privește solicitarea de obligarea în solidar a părților la plata sumei de 20.000 euro, cu titlu de daune morale pentru suferința produsă ca urmare a încălcării normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare, a solicitat instanței să aibă în vedere faptul că pentru acordarea acestora, este nevoie de existența unor elemente probatorii adecvate care să permită găsirea unor criterii de evaluare a întinderii daunelor respective, nefiind suficientă libera apreciere a reclamantului.

Se poate observa că reclamantul solicită constatarea tratamentelor degradante și își întemeiază acțiunea și pe prevederile art. 3 din ##### care stipulează că „nimeni nu poate fi supus torturii nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante”, însă potrivit practicii #####, susținerile acestuia nu pot fi reținute.

A menționat că acordarea daunelor compensatorii are ca bază legală răspunderea civilă delictuală reglementată de Codul civil. Pentru angajarea acestei răspunderi trebuie îndeplinite cumulativ condițiile privitoare

la existența prejudiciului, fapta ilicită, legătura de cauzalitate dintre prejudiciul și fapta ilicită și vinovăția celui care a săvârșit fapta ilicită.

A solicitat instanței să aibă în vedere faptul că pentru acordarea acestora este nevoie de existența unor elemente probatorii adecvate care să permită găsirea unor criterii de evaluare a întinderii daunelor respective, nefiind suficientă libera apreciere a reclamantului.

de reparațiune ia naștere numai ca urmare a existenței unui prejudiciu, iar pentru acordarea daunelor morale este necesar ca reclamantul să producă un minimum de argumente și indicii din care să rezulte În ce măsură drepturile personale nepatrimoniale i-au fost afectate prin presupusa încălcare a prevederilor Legii nr. 254/2013 și a legislației subsecvente aplicabile la data respectivă și, pe cale de consecință, să se poată proceda la o evaluare a despăgubirilor ce urmează să compenseze prejudiciul.

De observat este faptul că reclamantul nu numai că nu a făcut dovada existenței prejudiciului suferit dar a omis să precizeze și care sunt sau în ce măsură drepturile personale nepatrimoniale i-au fost afectate prin presupusa încălcare a prevederilor legale în perioadele cât a fost încarcerat la Penitenciarul #####.

Nu trebuie neglijat faptul că fundamentul răspunderii civile delictuale constă în acoperirea pagubei suferite și nu în asigurarea unui câștig. Ca atare, a opinat că numai în situația în care afrontul adus elementelor personalității ar avea efecte prejudiciabile din punct de vedere material, adică dacă din actele ilicite ale administrației penitenciarului ar rezulta o pierdere financiară sau o declasare pe plan profesional sau social al reclamantului, ar fi admisibilă acordarea de daune compensatorii.

Răspunderea civilă delictuală ia naștere în momentul în care, cu intenție, din neglijență sau din imprudență s-a comis o faptă prin care s-a acuzat un prejudiciu altei persoane. Ori, în cazul supus atenției instanței, Penitenciarul ##### nu i-a cauzat reclamantului un prejudiciu.

În ceea ce privește existența prejudiciului, Înalta ##### de Casație și Justiție a statuat în mod constant în jurisprudența sa că daunele materiale cerute de reclamanți pot fi acordate numai în măsura dovedirii lor.

Sub acest aspect, partea care solicită acordarea daunelor morale este obligată să dovedească producerea prejudiciului și legătura de cauzalitate dintre prejudiciu și fapta autorității. Or, în cauza de față, reclamantul nu a făcut în nici un fel dovada prejudiciului suferit, în cauză nefiind administrate nici un fel de probe care să justifice acordarea vreunei sume în compensarea acestui prejudiciu și, cu atât mai puțin, probe care să determine legătura de cauzalitate dintre pretinsa nerespectare a dreptului la asistență medicală, tratament și îngrijiri, condiții de detenție și prejudiciul suferit.

A arătat că nu se poate vorbi despre o răspundere civilă delictuală dacă nu s-a produs un prejudiciu, o pagubă, o daună, prejudiciul ca element esențial al răspunderii delictuale constând în rezultatul, în efectul negativ suferit de o anumită persoană, ca urmare a faptei ilicite săvârșită de o altă persoană. Doctrina de specialitate a subliniat constant faptul că despăgubirea care se acordă în cazul răspunderii civile delictuale este întotdeauna patrimonială. chiar dacă prin aceasta se tinde la repararea unor prejudicii fără caracter patrimonial, denumite tradițional daune morale.

Prejudiciul este unul moral, nepatrimonial, în ipoteza în care el nu este susceptibil de evaluare bănească, cum ar fi spre exemplu, atingerea adusă onoarei și demnității unei persoane, suferințele de ordin afectiv sau fizic. încălcarea unor drepturi personale nepatrimoniale. etc. Pentru ca prejudiciu: să fie susceptibil de reparare, se cer a fi întrunite cumulativ unele condiții, și anume: să fie cert, adică să fie sigur atât în privința existenței sale, cât și în privința posibilității de evaluare, și să nu fi fost încă reparat. dat fiind că, în cazul răspunderii civile delictuale repararea prejudiciului are drept scop înlăturarea integrală a efectelor faptei ilicite, iar nicidecum această reparare nu poate constitui o sursă de dobândire a unor venituri suplimentare, în plus față de paguba suferită. Or, în cauză, reclamantul nu a dovedit existența cuantumului prejudiciului pretins, și nici caracterul cert al acestuia.

Cu privire la fapta ilicită a menționat că pentru obligarea la plata despăgubirilor este necesar ca prejudiciul să fie produs printr-o faptă ilicită.

Referitor la existența unei fapte ilicite a arătat că administrația Penitenciarului ##### a efectuat demersurile necesare pentru respectarea drepturilor reclamantului iar împrejurarea nesusținută de dovezi, din care să rezulte că i s-ar fi încălcat vreun drept ca urmare a acțiunii sau inacțiunii Penitenciarului #####, nu este de natură să determine atragerea răspunderii civile delictuale a instituției noastre. Prin urmare, simplele afirmații ale reclamantului, nesusținute de nici un mijloc de probă, nu pot fi reținute, potrivit principiului afirmativ Incumbit probatio.

Penitenciarul ##### a depus toate diligențele în vederea asigurării drepturilor reclamantului, asigurându-i acestuia condiții de detenție adecvate, decente, umane, astfel încât orice presupusă legătură de cauzalitate între starea de sănătate a acestuia și condițiile de detenție nu își are suport juridic și rațional.

Cu privire la raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu a arătat că pentru a fi angajată răspunderea unei persoane în temeiul răspunderii civile delictuale, nu este suficient să existe, pur și simplu, fără legătură între ele, o faptă ilicită și un prejudiciu suferit de o altă persoană, ci este necesar ca între faptă și prejudiciu să fie un raport de cauzalitate, în sensul că acea faptă a provocat acel prejudiciu. A considerat că nu există un asemenea raport, având în vedere că reclamantul nu a făcut în niciun fel dovada prejudiciului suferit. iar drepturile reclamantului au fost asigurate în acord cu dispozițiile legale în materie. În consecință, nu poate fi atrasă răspunderea civilă delictuală a Penitenciarului #####, având în vedere că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile acesteia, respectiv prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate și vinovăția instituției noastre. În același context, drepturile reclamantului nu au fost încălcate nici din perspectiva reglementărilor interne și nici din perspectiva reglementărilor europene.

În ceea ce privește vinovăția celui care a cauzat prejudiciu a arătat că pentru ca răspunderea civilă delictuală a celui care a cauzat prejudiciul să fie angajată, nu este îndeajuns să fi existat o faptă ilicită aflată în raport de cauzalitate cu prejudiciul produs, ci este absolut necesar ca acea faptă să îi fie imputabilă autorului ei, adică autorul să fi avut o vină atunci când a săvârșit-o, să fi acționat deci cu vinovăție.

Vinovăția, așa cum a fost definită în doctrina de specialitate reprezintă atitudinea psihică pe care autorul a avut-o la momentul săvârșirii faptei ilicite, sau, mai exact, la momentul imediat anterior săvârșirii acesteia, față de fapta și urmările acesteia, ea presupunând ca antecedent un proces psihic complex, de conștiință și de voință, proces care se sfârșește prin a se manifesta în exterior, a se obiectiva sub forma acțiunii ori inacțiunii ilicite, Penitenciarul ##### a depus toate diligențele în vederea asigurării drepturilor reclamantului, asigurându-i acestuia condiții de detenție adecvate, decente, umane, astfel încât orice presupusă legătură de cauzalitate între starea de sănătate a acestuia și condițiile de detenție nu își are suport juridic și rațional.

Nu trebuie neglijat faptul că fundamentul răspunderii civile delictuale constă în acoperirea pagubei suferite, și nu în asigurarea unui câștig. Ca atare, a opinat că numai în situația în care afrontul adus elementelor personalității ar avea efecte prejudiciabile din punct de vedere material. adică dacă din actele ilicite ale administrației penitenciarului ar rezulta o pierdere financiară sau o declasare pe plan profesional sau social al reclamantului, ar fi admisibilă acordarea de daune compensatorii.

Totodată cu privire la răspunderea solidară, a apreciat că între unitățile penitenciare nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 1382 C.civ., fiecare unitate penitenciară neputând răspunde decât pentru perioada în care reclamantul a fost cazat în acea unitate. Fiecare penitenciar, în cazul în care s-ar fi dovedit că a săvârșit fapta cu vinovăție. apreciem că ar fi săvârșit o faptă prejudiciabilă distinctă.

În concluzie, în lumina celor prezentate, a solicitat instanței să admită excepțiile invocate și să respingă acțiunea reclamantului ca inadmisibilă, iar pe fond să respingă acțiunea reclamantului cu privire la Penitenciarul ##### ca neîntemeiată și nefondată.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 205-208, din Legea nr. 134/2010, republicată, privind Codul de procedura civilă; art. 8, art. 9, art. 55 1 din Legea nr. 254/2013. art. 56, art. 57 din Legea nr. 254/2013, Ordinul DGP nr. 366/2002, Ordinul DGP nr. 271/2004, Ordinul DGP 386/2002, OMJ nr. 3848/C/2016, OMJ nr. 2056/C/2007.

În probațiune s-au depus înscrisuri.

Prin întâmpinarea depusă la data de 01.09.2023, Administrația Națională a Penitenciarelor a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată iar pe cale de excepție a invocat:

1.Excepția netimbrării cererii de chemare în judecată

2.Excepția lipsei calității procesuale pasive a Administrației Naționale a Peniteciarelor, deoarece aceasta nu are calitatea de titular al obligației ce formează conținutul raportului juridic. Aceasta nu dispune asupra modului în care execută pedeapsa persoanele privative de libertate aflate în custodia unităților penitenciare.

Cum penitenciarele au personalitate juridică, a considerat că acestea trebuie să stea în nume propriu în cauza de față, Administrația Națională a Penitenciarelor neputând fi răspunzătoare pentru faptele acestora.

Nu se poate reține în sarcina A.N.P. obligația de a repara un eventual prejudiciu cauzat de către unitățile penitenciare subordonate, prin nerespectarea uneia dintre atribuțiile instituite de H.G. nr. 756/2016 pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Penitenciarele au personalitate juridică proprie, organizare proprie, patrimoniu propriu și sunt ordonatori terțiari de credite.

În cauză, doar Statului ##### prin Ministerul Finanțelor, îi revine responsabilitatea organizării condițiilor de detenție, astfel încât să se evite supraaglomerarea din penitenciare, lipsa fondurilor necesare achiziționării și dotării conform standardelor minime a locurilor de detenție nefiind imputabilă ANP.

A solicitat admiterea excepție invocată și respingerea acțiunii formulate de reclamant, astfel cum a fost precizată, pentru lipsa calității procesuale pasive a Administrației Naționale a Penitenciarelor.

Pe fondul cauzei a solicitat respingerea cererii reclamantului întrucât nu sunt motive pentru care Administrația Națională a Penitenciarelor să poată fi făcută răspunzătoare pentru săvârșirea unei fapte cauzatoare de prejudicii.

În procesul civil, reclamantul este cel care trebuie să-și dovedească pretențiile, ori sub aspectele invocate în motivarea cererii de chemare în judecată, probatoriul invocat nu susține pretențiile reclamantului, potrivit prevederilor art. 249 din Noul Cod de procedură civilă.

Solicitarea formulată de reclamant, de obligare la plata de daune morale, este neîntemeiată și urmează a fi respinsă ca atare, întrucât reclamantul nu a făcut dovada prejudiciului moral suferit în perioada indicată. Daunele morale, respectiv pierderile suferite, nu sunt dovedite și nici legătura de cauzalitate dintre prejudiciul moral invocat și împrejurarea că în perioada indicată ar fi fost supus unor tratamente Inumane. Pentru a se atrage răspunderea civilă delictuală a A.N.P. este necesar să existe un prejudiciu, să existe o faptă Illicită, un raport de cauzalitate între prejudiciu să existe culpa, vinovăția, conținând intenția, neglijența sau imprudența cu care s-a acționat în săvârșirea faptei.

Pentru ca prejudiciul să fie susceptibil de reparare se cer a fi întrunite unele condiții și anume, acesta să fie cert, atât în privința existenței cât și în privința evaluării și să nu fi fost reparat încă.

La stabilirea daunelor morale este necesar să se administreze probe corespunzătoare, care să contureze atât dimensiunea suferințelor fizice și întinderea prejudiciilor morale la care a fost supusă cât și echivalentul lor valoric, iar reclamantul nu dovedește existența pretinsului prejudiciu.

În consecință, cele relatate de reclamant nu pot atrage răspunderea A.N.P. și plata unor daune morale care să îi acopere presupusul „prejudiciul suferit”, întrucât instituția nu a săvârșit nici o faptă care să atragă răspunderea patrimonială.

A solicitat a se observa că nu sunt îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale respectiv săvârșirea unei fapte cu caracter ilicit, existența prejudiciului, vinovăția autorului, precum și legătura de cauzalitate între vinovăție și prejudiciu.

de situația prezentată mai sus, a considerat că cererea de chemare în judecată, astfel cum fost formulată de reclamant nu este întemeiată, unitățile penitenciare care l-au custodiat respectându-i acestuia drepturile prevăzute de legiuitor.

Pe cale de consecință, a solicitat instanței admiterea excepțiilor invocate, iar pe fondul cauzei respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 205 — 208 Cod procedură civilă.

În probațiune, s-au depus înscrisuri.

Prin întâmpinarea depusă la data de 01.09.2023 pârâțul Penitenciarul #####, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată iar pe cale de excepție a invocat:

1.Excepția inadmisibilității acțiunii prin care se reclamă presupuse încălcării ale unor drepturi întrucât reclamantul nu a nerespectat procedura instituită de Legea nr# ##### care stabilește modalitatea în care o persoană privată de libertate se poate plânge și poate obține realizarea drepturilor sale prin instituția judecătorului de supraveghere de la penitenciar.

A arătat că art. 9 din Legea nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, cu modificări, stabilește pentru persoanele aflate în detenție această cale de a accede la justiție și de a obține realizarea unui drept, Instituția judecătorului de supraveghere fiind creată tocmai în acest scop.

A solicitat instanței să observe faptul că reclamantul nu deține încheieri ale judecătorului de supraveghere prin care să se constate încălcarea drepturilor. A fost atașat ##### Judecătorului de supraveghere a privării de libertate la Penitenciarul ##### înregistrat cu nr. 39022/16.08.2023.

minime de cazare pentru toate persoanele custodiate, în vederea respectării demnității umane și asigurării dreptului la integritate și sănătate fizică a deținuților:

În ceea ce privește eforturile depuse de administrația Penitenciarului #####, a fost arătat faptul că aceasta a întreprins, în limita competențelor instituționale, în mod constant și efectiv demersuri pentru extinderea semnificativă a capacității de cazare însă aceste diligente instituționale promovate de administrația Penitenciarului ##### nu s-au finalizat favorabil, ca urmare a deciziilor instituțiilor abilitate de la nivel guvernamental, care nu au aprobat realizarea lor efectivă.

Soluționarea efectivă și completă a problemei supraaglomerării, excede competențelor Penitenciarului #####, administrația penitenciarului neputând fi culpabilizată pentru fenomenul supraaglomerării și efectele acestuia, în ceea ce privește condițiile de detenție, deoarece asigură condițiile materiale a cazării deținuților în limita fondurilor bugetare alocate și în raport de infrastructura spațiilor de deținere existente. În acest context, administrația penitenciarului are doar rolul de a gestiona eficient resursele disponibile, de a semnaliza existența fenomenului supraaglomerării către administrația centrală și de a înainta propuneri spre organele administrației publice centrale privind extinderea capacității de cazare, ceea ce a realizat în mod consecvent.

A fost subliniat faptul că la nivelul Penitenciarului #####, nu a fost pronunțată, de judecătorul de supraveghere a privării de libertate, nicio încheiere definitivă defavorabilă instituției, în ceea ce privește condițiile generale de detenție din penitenciar, iar la nivel național a fost pronunțată o singură hotărâre definitivă a instanței de judecată, din care reiese că Penitenciarul ##### a depus eforturi considerabile în vederea respectării, în limita posibilităților obiective, a normele de cazare ale deținuților.

Cu titlu de exemplu de politică guvernamentală pozitivă și responsabilă în materia problematicei condițiilor de detenție, condiții din cauza căror statul român suportă condamnări sistematice la #####, este aprobarea de către Guvernul României a Memorandumului cu tema: Aprobarea calendarului măsurilor necesare îmbunătățirii condițiilor de detenție și a sistemului de probațiune, elaborat în temeiul Memorandumului aprobat de Guvern la data de 19.01.2016, aprobat în ședința de Guvern din 27 aprilie 2016 și semnat de Primul ##### al României, prin care, la nivelul Penitenciarului #####, este prevăzută construirea unui nou pavilion de detenție cu capacitate de 420 locuri. Așadar, este indubitabil faptul că dezvoltarea capacității de cazare a unităților penitenciare din ##### este apanajul politicilor guvernamentale.

de aspectele prezentate a solicitat instanței să constate că nu poate fi reținută obligația Penitenciarului ##### de a plăti despăgubiri reclamantului potrivit principiilor răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie întrucât, conform Codului civil, trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: existența unui prejudiciu, adică efectul negativ suferit de o persoană, existența unei fapte ilicite, prin care, încălcându-se normele de drept obiectiv, sunt cauzate prejudicii dreptului subiectiv aparținând altei persoane, existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, acesta din urmă să fi fost provocat de fapta ilicită și existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul, constând în intenția, neglijența, imprudența cu care a acționat.

Dimpotrivă, administrația Penitenciarului ##### a făcut, după cum a mai arătat, în mod constant și efectiv demersuri pentru extinderea semnificativă a capacității de cazare, care nu s-au finalizat favorabil ca urmare a deciziilor instituțiilor abilitate de la nivel guvernamental.

Din practica instanței europene se poate observa cu ușurință faptul că desfășurarea, de către deținuți, a activităților în afara camerelor de deținere (plimbare, sport, activități educative, lucrative etc.) nu justifică acordarea daunelor întrucât se consideră că pedepsele privative de libertate sunt executate, în aceste situații, fără lezarea integrității psihice a acestora sau a demnității lor umane.

A solicitat instanței să aibă în vedere faptul că reclamantul, care pretinde daune morale, nu a produs cu ocazia formulării cererii, nici prin înscrisuri, cel puțin un minim de argumente din care să rezulte în ce măsură drepturile personale nepatrimoniale l-au fost afectate.

În consecință, daunele morale solicitate de acesta sunt nesusținute și ne conduc către concluzia că, de fapt, nu se urmărește repararea unor pretinse pagube, ci îmbogățirea fără justă cauză.

Daunele morale se stabilesc în raport cu consecințele negative suferite și intervin în funcție de importanța valorilor lezate, în măsura în care au fost lezate aceste valori, intensitatea cu care au fost concepute consecințele vătămării, măsura în care au fost afectate valorile lezate.

În cuantificarea prejudiciului moral, aceste condiții sunt subordonate condiției aprecierii rezonabile pe o bază echitabilă corespunzătoare prejudiciului real și efectiv produs, astfel încât să nu se ajungă la o îmbogățire fără justă cauză a celui care pretinde daune morale.

Criteriul general evocat de ##### constă în aceea că despăgubirile trebuie să prezinte un raport rezonabil de proporționalitate cu atingerea adusă reputației, având în vedere, totodată, gradul de lezare a valorilor sociale ocrotite, intensitatea și gravitatea atingerii adusă acestora. în situația daunelor morale, datorită naturii lor nepatrimoniale, o evaluare exactă a acestora în bani nu este posibilă, întinderea despăgubirilor realizându-se prin apreciere raportată la elementele de fapt.

Mai mult, întrucât răspunderea civilă delictuală este menită să acopere o pagubă, nu să asigure un câștig, rugăm onorata instanță să observe că suma solicitată de reclamant cu titlu de despăgubiri este excesivă.

în vedere motivele arătate, a solicitat admiterea excepțiilor invocate, iar pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată.

În drept, s-au invocat disp. art. 205 CPC, ale actelor normative menționate În cuprinsul prezentei întâmpinări.

În probațiune, s-a solicitat încuviințarea probei înscrise.

Prin notele scrise depuse la data de 6.11.2023, Ministerul Justiției – Administrația Națională a Penitenciarelor a pus concluzii de respingere a acțiunii reclamantului, admiterea excepției inadmisibilității acțiunii invocate, cu consecința respingerii ca inadmisibilă a acțiunii formulate de reclamantul #####.

În ceea ce privește solicitarea reclamantului de acordare a daunelor morale a solicitat respingerea acestora ca neavând un temei sau un suport legal în speța dedusă judecății, în acest caz nefiind îndeplinite cerințele prevăzute de art. 1349 alin. 1 și alin. 2 Cod.civ. respectiv ale art. 1357 Cod.civ.

de cele menționate, a solicitat admiterea excepțiilor invocate și să se respingă acțiunea reclamantului, iar pe fond să se respingă acțiunea reclamantului ca neîntemeiată și nefondată.

La termenul de judecată din data de 08.11.2023 instanța a respins excepția netimbrării invocată de Statul ##### prin Ministerul Finanțelor; Penitenciarul ##### și de Administrația Națională a Penitenciarelor ca neîntemeiată, a dispus unirea excepției inadmisibilității invocată de Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și de Penitenciarul ##### cu fondul cauzei, unirea excepției lipsei calității procesual pasive invocată de Administrația Națională a Penitenciarelor Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și Penitenciarul ##### cu fondul cauzei și unirea excepției prescripției dreptului material la acțiune invocată de Penitenciarul ##### cu fondul cauzei.

În ceea ce privește excepția nulității cererii de chemare în judecată invocată de Statul ##### prin Ministerul Finanțelor, instanța a respins-o ca neîntemeiată.

Totodată, a dispus unirea excepției lipsei calității procesual pasive invocată de Statul ##### prin Ministerul Finanțelor cu fondul cauzei.

În temeiul art. 255, 258 și 265 Cod.proc.civ. instanța a încuviințat pentru părți proba cu înscrisurile depuse la dosar apreciindu-le ca fiind pertinente, concludente și utile soluționării prezentei cauze.

Analizând cu prioritate excepțiile invocate în cauză, conform dispozițiilor art. 248 C.proc.civ., instanța reține următoarele:

Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii motivat de faptul că reclamantul nu a formulat mai întâi plângere în baza Legii nr. 254/2013 la judecătorul de supraveghere a privării de libertate, instanța constată că potrivit art. 56 alin (2) din Legea nr.254/2013 împotriva măsurilor privitoare la exercitarea drepturilor prevăzute de prezenta lege, luate de către administrația penitenciarului, persoanele condamnate pot face plângere la judecătorul de supraveghere a privării de libertate.

Din dispoziția legală anterior enunțată nu se poate desprinde o obligație de urmare a acestei căi legale de către persoanele deținute. Totodată, neintroducerea plângerii nu echivalează cu renunțarea la posibilitatea reparării prejudiciului produs prin încălcarea drepturilor prevăzute de Legea nr. 254/2013, după cum nu poate nici împiedica realizarea unei analize privitoare la condițiile de detenție ale reclamantului în acest cadru procesual, în temeiul răspunderii civile delictuale.

În egală măsură, potrivit dispozițiilor art. 56 alin (6) lit. a) din Legea nr. 254/2013, judecătorul de supraveghere al privării de libertate, în cazul admiterii unei astfel de plângeri, poate dispune anularea sau modificarea măsurii luate de către administrația penitenciarului ori poate obliga administrația penitenciarului să ia măsurile legale care se impun. Așadar, nu este posibilă în cadrul procedurii prevăzute de art. 56 din Legea nr. 254/2013 acordarea unor compensații bănești în cazul constatării nerespectării unor drepturi, astfel cum

reclamantul pretinde în prezenta cauză, astfel că acțiunea cu care reclamantul a investit instanța are atât un temei juridic, cât și un obiect diferit, motiv pentru care, invocată din această perspectivă, excepția este neîntemeiată.

Contrar celor invocate de pârâți, instanța apreciază că angajarea răspunderii civile delictuale și obligarea acestora la repararea presupusului prejudiciu cauzat ca urmare a condițiilor improprii de detenție nu sunt condiționate în vreun fel de uzitarea vreunei proceduri prevăzute de Legea nr. 254/2013, neexistând nicio prevedere legală care să stipuleze obligativitatea parcurgerii unei proceduri prealabile intentării în justiție a unor acțiuni precum cea în discuție, cererea formulată de reclamant fiind astfel admisibilă.

Pentru aceste motive instanța va respinge ca neîntemeiată excepția inadmisibilității invocată de Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și de Penitenciarul #####.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesual pasive invocată prin întâmpinare de Administrația Națională a Penitenciarelor, Penitenciarul #####, Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și de Statul ##### prin Ministerul Finanțelor, instanța reține următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 36 Cod.proc.civ. calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Prin urmare, calitatea procesuală presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat, în ceea ce privește latura activă, iar, în ceea ce privește latura pasivă, existența unei suprapuneri între persoana pârâtei și subiectul pasiv al raportului juridic litigios, respectiv, în cadrul unei acțiuni întemeiate pe prevederile răspunderii civile delictuale, persoana chemată să răspundă pentru fapta ilicită sesizată.

Referitor la excepția lipsei calității procesuale pasive, instanța reține că aceasta este o excepție de fond, peremptorie și absolută, întrucât vizează lipsa unei condiții de fond a exercițiului dreptului la acțiune care, dacă este admisă, face de prisos cercetarea în fond a pretențiilor formulate de reclamant împotriva acestor pârâți.

În ceea ce privește legitimarea procesuală pasivă a pârâtei Statul ##### instanța reține că potrivit dispozițiilor art. 224 alin. (1) Cod.civ., dacă prin lege nu se dispune altfel, statul nu răspunde decât în mod subsidiar pentru obligațiile organelor, autorităților și instituțiilor publice care sunt persoane juridice și niciuna dintre aceste persoane juridice nu răspunde pentru obligațiile statului.

Aplicând acest text de lege în prezenta cauză, s-ar putea pune problema angajării răspunderii statului pentru prejudiciile cauzate de condițiile necorespunzătoare de detenție doar în situația în care s-ar dovedi imposibilitatea sau limitarea posibilității de angajare a răspunderii altor instituții.

Așa fiind, Statul #####, în calitate de garant al drepturilor și libertăților cetățenești, are o răspundere subsidiară, al cărei specific constă în împrejurarea că ea va putea fi angajată numai ulterior antrenării răspunderii principale și numai dacă aceasta nu a produs efecte, deci numai în ipoteza în care recuperarea pagubei de la cel direct vinovat nu s-a putut realiza în întregime sau în parte. Numai după angajarea răspunderii organelor statului implicate în supravegherea și organizarea detenției și urmărirea acestora din urmă fără a se obține repararea integrală a prejudiciului, poate fi chemat la răspundere Statul #####.

Cu toate acestea instanța reține în continuare că potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (2) din Constituția României, tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern iar potrivit alin. (1) al aceluiași articol Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte. În egală măsură, potrivit dispozițiilor art. 20 din Constituția României, (1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care ##### este parte. (2) ##### există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care ##### este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.

În context, instanța reține că în hotărârea-pilot data în cauza ##### și alții împotriva României s-a reținut că în ceea ce privește condițiile de detenție din penitenciarele din ##### acestea contravin Convenției Europene pentru Drepturile Omului și indică o disfuncționalitate structurală care necesită adoptarea de măsuri generale de către stat.

Pe cale de consecință, se poate constata faptul că supraaglomerarea spațiilor de deținere și a condițiilor aferente detenției nu pot fi imputate vreunei unități penitenciare din moment ce aceste aspecte privesc, per ansamblu, întreg sistemul penitenciar.

Așa fiind, în ceea ce privește condițiile de detenție din penitenciare, acestea nu reprezintă o situație izolată, ci o disfuncție structurală, de sistem.

Prin urmare, în considerarea specificului pretențiilor deduse judecătii, instanța apreciază că legitimarea procesuală pasivă nu aparține Administrației Naționale a Penitenciarelor și nici Penitenciarului #####, Penitenciarului ##### sau Penitenciarului ##### ci exclusiv pârâtei Statul #####, motiv pentru care instanța va admite excepția invocată prin întâmpinare cu privire la pârâta Administrația Națională a Penitenciarelor, Penitenciarul #####, Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și, în consecință, va respinge cererea de chemare în judecată formulată împotriva acestor instituții, ca fiind promovată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă, respingând, totodată, și excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei Statul #####, prin Ministerul Finanțelor Publice.

Cu privire la excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de Penitenciarul ##### instanța reține următoarele:

Cerere de chemare în judecată formulată de reclamant reprezintă o acțiune patrimonială întemeiată pe un drept de creanță, potrivit dispozițiilor art. 2.501 alin. (1) Cod.civ., care cade sub incidența prescripției extinctive. Neexistând un termen special de prescripție aplicabil, este pe deplin incident termenul general de 3 ani prevăzut de art. 2517 Cod.civ.

În ceea ce privește momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție extintivă, instanța are în vedere dispozițiile art. 2528 alin. (1) Cod.civ. conform cărora prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea. Cu privire la acest aspect sunt relevante considerentele Curții Europene a Drepturilor Omului indicate în cauza ##### împotriva României potrivit cărora „o perioadă de detenție trebuie considerată o „situație continuă” atunci când are loc în unități de același tip și în condiții similare, cât timp persoana respectivă nu a fost pusă în libertate sau nu a fost încadrată într-un alt regim de executare a pedepselor privative de libertate.

În lumina acestei interpretări, fiind invocată o situație continuă care s-ar fi menținut în toate unitățile penitenciare în care reclamantul a fost cazat în perioada în litigiu, abia la momentul liberării condiționate a reclamantului, respectiv la data de 28.03.2023, acesta a putut să cunoască întinderea pagubei ce i-a fost produsă prin condițiile de detenție la care a fost supus în executarea pedepsei de 3 ani și 11 luni. De la acest moment a început să curgă termenul de prescripție de 3 ani aferent dreptului la acțiune pretins de reclamant.

Cum cererea de chemare în judecată a fost formulată la data de 17.07.2023, instanța constată că dreptul material la acțiune al reclamantului nu este stins, ca urmare a împlinirii termenului de prescripție, efect prevăzut de art. 2500 alin. (1) Cod.civ.

Pe cale de consecință, instanța va respinge ca neîntemeiată excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de Penitenciarul #####.

Pe fondul cauzei, instanța reține următoarele:

În fapt, reclamantul susține că i s-a cauzat un prejudiciu ca urmare a condițiilor necorespunzătoare de detenție.

Din actele depuse la dosarul cauzei reiese că prin Decizia Penală nr. ###/A/2020 pronunțată la data de 21 iulie 2020 de Curtea de Apel ##### în dosarul nr. ###/319/2018 reclamantul ##### a fost condamnat la o pedeapsă de 3 ani și 11 luni (filele 539-549).

Din biletul de liberare nr. ##### rezultă că reclamantul a fost încarcerat la data de 22.07.2020 și a fost liberat condiționat la data de 28.03.2023 (fila 10).

Pe durata executării pedepsei reclamantul a fost cazat în Penitenciarul ##### și #####.

Așa fiind, reclamantul susține că în perioada 22.07.2020 - 28.03.2023 a cazat în condiții necorespunzătoare de detenție.

În drept, conform art. 61 alin. (1) Cod.civ. viața, sănătatea și integritatea fizică și psihică a oricărei persoane sunt garantate și ocrotite în mod egal de lege.

De asemenea, potrivit art. 69 Cod.civ. la cererea persoanei interesate, instanța poate lua toate măsurile necesare pentru a împiedica sau a face să înceteze orice atingere ilicită adusă integrității corpului uman, precum și pentru a dispune repararea, în condițiile prevăzute la art. 252-256, a daunelor materiale și morale suferite.

Potrivit art. 253 alin. (4) Cod.civ. persoana prejudiciată poate cere despăgubiri sau, după caz, o reparație patrimonială pentru prejudiciul, chiar nepatrimonial, ce i-a fost cauzat, dacă vătămarea este imputabilă autorului faptei prejudiciabile. În aceste cazuri, dreptul la acțiune este supus prescripției extinctive.

Relevante sunt și prevederile art. 1349 alin. (1) din Cod.civ. potrivit căreia orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane.

Raporturile reglementate de normele răspunderii civile delictuale presupun obligației negativă a fiecărei persoane de a nu aduce atingere, prin acțiunile sau inacțiunile sale, drepturilor altor persoane, încălcarea acestei obligații determinând angajarea mecanismului de răspundere.

Conform art. 1357 din Cod.civ. care reglementează condițiile răspunderii, (1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Așa fiind, pentru angajarea răspunderii civile delictuale trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ următoarele condiții și anume existența unei fapte ilicite, comise cu vinovăție, a prejudiciului și a legăturii de cauzalitate între faptă și prejudiciu.

Instanța reține că fapta imputată pârâtei este una omisivă și constă în neluarea măsurilor necesare pentru asigurarea unor condiții corespunzătoare de detenție, reclamantul apreciind că au fost încălcate dispozițiile art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului prin supunerea acestuia la condiții necorespunzătoare de detenție în perioada 22.07.2020 – 28.03.2023 în penitenciarele în care a executat pedeapsa.

În consecință, solicitarea reclamantului trebuie analizată nu numai prin raportare la dispozițiile dreptului intern din materia răspunderii civile delictuale ci și prin raportare la dispozițiile Convenției și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

Potrivit art. 3 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, nimeni nu poate fi supus torturii, nici pedepselor sau tratamentelor inumane ori degradante, fiind consacrată astfel una din valorile fundamentale ale societăților democratice care implică respectarea demnității umane.

Situația reclamantului vizează condițiile de detenție pe care le-a suportat pe parcursul executării pedepsei.

În cauza ##### c. României, 14 septembrie 2010, § 50 Curtea subliniază că măsurile privative de libertate implică în mod obișnuit anumite inconveniente pentru deținut. Totuși, aceasta reamintește că închiderea unei persoane nu determină pierderea de către deținut a drepturilor garantate prin Convenție. Articolul 3 impune autorităților o obligație pozitivă care constă în a se asigura că orice prizonier este deținut în condiții care sunt compatibile cu respectarea demnității umane, că modalitățile de executare a pedepsei nu supus persoana în cauză unei suferințe sau unei încercări de o intensitate care să depășească nivelul inevitabil de suferință inerent detenției și că, ținând seama de cerințele practice din închisoare, sănătatea și confortul prizonierului sunt asigurate în mod corespunzător.

În ceea ce privește supraaglomerarea, Curtea a subliniat în repetate rânduri că, în temeiul art. 3 nu poate stabili, în mod definitiv, un anumit număr de metri pătrați care ar trebui să fie alocat unei persoane private de libertate pentru a respecta Convenția. Curtea a considerat că o serie de alți factori precum durata privării de libertate, posibilitățile de plimbare în aer liber și starea fizică și mentală a persoanei private de libertate joacă un rol important în a decide dacă respectivele condiții de detenție îndeplinesc garanțiile prevăzute în art. 3. (Mursic c. Croația, 20 octombrie 2016, § 103). În aceeași cauză, § 136-141 Curtea a confirmat faptul că standardul predominant în jurisprudența sa și anume 3 metri pătrați de suprafață a podelei pentru fiecare persoană privată de libertate în cameră colectivă, este standardul minim aplicabil în temeiul art. 3 din Convenție.

de probatoriul administrat în cauză, instanța reține ca dovedită problema supraaglomerării spațiilor în care reclamantul a fost cazat, împrejurări care rezultă din informațiile furnizate de Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și Penitenciarul ##### care se regăsesc la dosarul cauzei la filele 44, 61-62, 71-72, 101-103, 247, 252-253, 438-439.

Astfel, din perspectiva cerințelor minime de spațiu, instanța reține următoarele:

În perioada 11.06.2021-16.07.2021 reclamantul s-a aflat în custodia Penitenciarului ##### fiind cazat în cadrul secțiilor E1, la camera E1.3 respectiv E5 la camerele E5.2 și E5.9. Camera de deținere E1.3 avea capacitatea de cazare pentru opt persoane private de libertate iar în perioada 18.06.2021-23.06.2021 au fost cazate trei persoane private de libertate, avea suprafața de 17,42 mp, astfel că a fost respectat standardul minim de 3 mp pentru fiecare persoană privată de libertate. Camera de deținere E5.9 avea capacitate de cazare pentru 12 persoane

private de libertate, în perioada 11.06.2021-14.06.2021 fiind cazate 11 persoane. Camera de deținere E5.9 avea o suprafață de 23,94 mp, asigurându-se un spațiu de 2,17 mp pentru fiecare persoană privată de libertate. În perioada 15.06.2021-17.06.2021 la camera de deținere au fost cazate 6 persoane private de libertate, asigurându-se un spațiu de 3,99 mp. Camera de deținere E5.2 avea capacitate de cazare pentru 24 de persoane private de libertate, în perioada 24.06.2021-16.07.2021 fiind ocupată în totalitate. Suprafața camerei E5.2 era de 55 mp, asigurându-se un spațiu de 2,29 mp.

Așa fiind, instanța reține că în perioada 11.06.2021-16.07.2021 când aflat în custodia Penitenciarului #####, timp de 27 de zile, mai precis în perioada 11.06.2021-14.06.2021 când s-a aflat în camera E5.9 și în perioada 24.06.2021-16.07.2021 când s-a aflat în camera E5.2 nu a fost respectat spațiul de 3 metri pătrați de suprafață a podelei pentru fiecare persoană privată de libertate.

În perioada 28.07.2020-11.06.2021 reclamantul s-a aflat în custodia Penitenciarului ##### fiind cazat în camera E1.8, E8.32 și E4.35. Reclamantul a fost cazat în perioada 28.07.2020-26.08.2020 în camera de deținere E1.8 care avea o suprafață de 34,88 mp și în care au fost cazați maxim 16 deținuți, fiecare beneficiind de un spațiu de 2,18 mp. În perioada 26.08.2020-20.05.2021 a fost cazat în camera de deținere E8.32 care avea o suprafață de 44,1 mp și în care au fost cazați maxim 27 de deținuți, fiecare beneficiind de un spațiu de 1,63 mp. În perioada 20.05.2021-11.06.2021 a fost cazat în camera de deținere E4.35 care avea o suprafață de 55,97 mp și în care au fost cazați maxim 21 de deținuți, fiecare beneficiind de un spațiu de 2,67 mp.

Așa fiind, instanța reține că în perioada 28.07.2020-11.06.2021 în care reclamantul s-a aflat în custodia Penitenciarului ##### nu a fost respectat spațiul de 3 metri pătrați de suprafață a podelei pentru fiecare persoană privată de libertate.

În perioada 22.07.2020-28.07.2020 și 16.07.2021-28.03.2023 reclamantul s-a aflat în custodia Penitenciarului #####. În camera de deținere E1.3 care are o suprafață de 16,76 mp au fost cazați o medie de 6 deținuți, în camera de deținere E1.9 care are o suprafață de 16,82 mp au fost cazați maxim 6 deținuți; în camera de deținere E1.10 în suprafață de 14,21 mp au fost cazați maxim 6 deținuți și în camera de deținere E4.2 care are o suprafață de 40,16 mp au fost cazați maxim 18 deținuți.

Așa fiind, instanța reține că în perioada 22.07.2020-28.07.2020 și 16.07.2021-28.03.2023 cât s-a aflat în custodia Penitenciarului ##### nu a fost respectat spațiul de 3 metri pătrați de suprafață a podelei pentru fiecare persoană privată de libertate.

În continuare, instanța urmează să analizeze condițiile răspunderii civile delictuale.

Instanța constată existența unei fapte ilicite în sarcina Statului ##### constând în neasigurarea cerințelor minime de spațiu în Penitenciarul #####, în perioada 11.06.2021-14.06.2021 când s-a aflat în camera E5.9 și în perioada 24.06.2021-16.07.2021 când s-a aflat în camera E5.2 mai precis timp de 27 de zile; în Penitenciarului #####, în perioada 28.07.2020-11.06.2021 și în Penitenciarul ##### în perioada 22.07.2020-28.07.2020 și 16.07.2021-28.03.2023.

Sub aspectul vinovăției, instanța reține că potrivit standardului convențional în aplicarea art. 3, această răspundere pentru neasigurarea condițiilor de detenție apare ca fiind obiectivă, astfel că, odată dovedită fapta ilicită, nu se impune analizarea acestei cerințe.

Referitor la legătura de cauzalitate, se constată că aceasta este directă: urmare a nerespectării condițiilor minime de spațiu, se prezumă existența unui prejudiciu moral.

Referitor la prejudiciu instanța reține că reclamantul pretinde repararea prejudiciului de natură morală care i-a fost cauzat prin fapta ilicită reclamată.

Instanța reține că prejudiciul constă în suferința fizică și psihică a reclamantului iar Curtea Europeană a instituit o prezumție în sensul existenței unui prejudiciu moral al persoanei afectate de condițiile necorespunzătoare de detenție, legătura de cauzalitate rezultând din materialitatea faptei.

Instanța apreciază că deși prejudiciul de natură morală este dificil de cuantificat, acesta trebuie să fie unul real, pentru a se exclude orice tendință de îmbogățire fără justă cauză, pentru aprecierea întinderea acestui prejudiciu urmând a fi avut în vedere ca posibil criteriu consecințele negative de ordin fizic și psihic resimțite de reclamant, în determinarea daunelor morale ceea ce primează fiind principiul echității și al proporționalității.

Așa fiind, instanța apreciază că deși nu au fost probate direct consecințele negative de ordin fizic și psihic resimțite de către reclamant, este evident faptul că supraaglomerarea a cauzat acestuia o suferință de ordin fizic, dar și una de ordin psihic.

Instanța reține că, în privința întinderii despăgubirii, nu se poate pretinde realizarea obiectivă a unei parități între întinderea despăgubirii și prejudiciul moral constând în principal în starea de disconfort fizic și psihic cauzată de detenția în condiții necorespunzătoare, astfel că, având ca reper rolul daunelor morale, acela de a atenua suferința resimțită, fără a constitui o sursă de venituri pentru cel vătămat, precum și durata încălcării drepturilor reclamantului (o perioadă de aproximativ doi ani și 8 luni) suma de 15.000 lei, stabilită cu acest titlu este suficientă pentru a oferi reclamantului o satisfacție echitabilă pentru suferințele sale. În acest context instanța reține că suma solicitată de reclamant nu are un caracter rezonabil.

În acest context instanța mai reține că solicitarea reclamantului privitoare la constatarea încălcării de către pârâți a normelor minime obligatorii privind condițiile de cazare a persoanelor private de libertate reprezintă o condiție a răspunderii civile delictuale iar nu un veritabil capăt de cerere astfel că instanța constatând îndeplinite condițiile răspunderii civile delictuale va acorda reclamantului cu titlu de daune morale suma de 15.000 lei.

În ceea ce privește deficiențele din punct de vedere al igienei instanța reține următoarele:

Reclamantul a susținut că în Penitenciarul ##### a fost încarcerat în celule cu saltele uzate, pline de mizerie, insecte, ploșnițe. Totodată a susținut că pe timpul iernii sistemul de încălzire era deficitar iar accesul la apă caldă era limitat. A mai menționat că nu a avut spațiu suficient pentru obiectele personale și că la curățenia grupurilor sanitare nu erau folosite soluții de curățare. De asemenea, a mai menționat că hrana a fost insuficientă și de proastă calitate și că nu s-a făcut o diferențiere în funcție de condamnații fumători respectiv nefumători, reclamantul fiind nefumător.

Pentru aceste aspecte reclamate de reclamant nu au fost administrate probe pentru a se reține veridicitatea acestora. Astfel, instanța reține că reclamantul a enumerat evaziv aspectele indicate anterior, fără a solicita administrarea unor probe în dovedirea aspectelor învederate.

Suplimentar instanța reține că, prin întâmpinare, pârâta Penitenciarul ##### a arătat că fiecare cameră avea câte o masă cu blat din lemn pe schelet metalic și două băncuțe din lemn pe schelet metalic, rafturi metalice încastrate în pardoseală pentru depozitarea bunurilor personale. De asemenea, a menționat că în anul 2015 s-au efectuat modernizări ale camerelor. În egală măsură, a menționat că, curățenia în camerele de deținere se efectua zilnic, prin rotație, de către fiecare persoană privată de libertate. A mai menționat că temperatura ambientală în camerele de deținere a fost de 18-22 grade #####. A anexat programul de îmbăiere pentru anul 2023, 2022 și 2021, procese-verbale de predare-primire dezinfectanți de suprafețe, planificarea activităților de dezinsecție și deratizare. A mai arătat că hrana este preparată zilnic și este verificată și certificată pentru darea în consum de către medicul unității sau personalul medical aflat în serviciu.

În ceea ce privește susținerea reclamantului potrivit căreia în Penitenciarul ##### nu a avut drept de vizită până nu s-a vaccinat anti-covid, fiind astfel obligat să se vaccineze instanța reține următoarele:

În perioada 22.07.2020-28.07.2020 și 16.07.2021-28.03.2023 reclamantul s-a aflat în custodia Penitenciarului #####.

Penitenciarul ##### a arătat că reclamantul s-a vaccinat în data de 05.08.2021 iar de la data de 16.07.2021 și până la data de 05.08.2021 a beneficiat de două vizite, în data de 26.07.2021 respectiv în data de 03.08.2021.

Pe cale de consecință instanța va înlătura susținerile reclamantului având în vedere că acestea sunt neîntemeiate.

De asemenea, reclamantul a mai susținut că în Penitenciarul ##### s-a confruntat cu lipsa igienei, cu instalații sanitare nefuncționale, ruginite. A mai menționat că hrana a fost insuficientă și de proastă calitate și că nu s-a făcut o diferențiere în funcție de condamnații fumători respectiv nefumători, reclamantul fiind nefumător.

Penitenciarul ##### a arătat că instalațiile sanitare sunt funcționale. A menționat că igienizarea grupurilor sanitare se efectuează zilnic, că au fost asigurate materialele necesare efectuării și menținerii curățeniei. Totodată a arătat că acțiunile de dezinsecție, dezinsecție și deratizare se efectuează cu firme autorizate în acest sens. Penitenciarul ##### a arătat că hrana se prepară în cadrul bucătăriei unității și este verificată înainte de distribuire. Totodată, a arătat că persoanelor condamnate li se distribuie hrană caldă de trei ori pe zi (mic dejun, prânz și cină).

În Penitenciarul ##### a menționat că a fost încarcerat în celule infestate cu insecte, ploșnițe, gândaci, s-a confruntat cu lipsa de igienă, temperaturi scăzute atât în timpul iernii cât și în timpul verii. A mai menționat că hrana a fost insuficientă și de proastă calitate și că nu s-a făcut o diferențiere în funcție de condamnații fumători respectiv nefumători, reclamantul fiind nefumător.

Penitenciarul ##### a arătat că încălzirea camerelor s-a efectuat cu agent termic produs de centrala termică ce aparținea unității racordată la rețeaua de distribuție a gazelor naturale, prin calorifere dispuse în fiecare cameră și în conformitate cu programul de încălzire aprobat de administrația penitenciarului. De asemenea, a arătat că temperatura asigurată pe timpul iernii era de minim 19 grade ##### Cu privire la hrană a arătat că alimentele cu care sunt preparate sunt însoțite de declarație de conformitate. Cu privire la igienă a menționat faptul că lunar erau distribuite produse de curățenie, zilnic se dezinfectau grupurile sanitare și spațiile comune și de două ori pe an sau în funcție de necesități se asigura igienizarea prin văruirea sau vopsirea pereților. Totodată a mai arătat că asigurarea igienei și a curățeniei în camera de deținere și în grupurile sanitare constituie și o obligație a fiecărei persoane private de libertate.

Reclamantul a mai făcut referire la faptul că transferurile se efectuau în condiții improprii. Instanța va înlătura aceste susțineri având în vedere documentele de la dosarul cauzei constând în procese-verbale privind recepția autoturismelor (filele 128-132).

A mai menționat că din cauza condițiilor din penitenciare starea de sănătate i s-a deteriorat, având în prezent probele cu stomacul iar dantura a avut de suferit. În privința acestor susțineri instanța reține că reclamantul nu a solicitat administrarea niciunei probe pentru dovedirea afirmațiilor sale. Cu toate acestea, Penitenciarul ##### a arătat că pe perioada cât a fost în custodia acestuia nu a avut acuze digestive și s-a prezentat pentru abces dentar pentru care a primit tratament antibiotic, antialgic și antiinflamator. Penitenciarul ##### a arătat că reclamantul a avut două prezentări la cabinetul medical (examenul clinic la venirea din transfer și la plecarea în transfer) și a mai menționat faptul că nu a avut nicio prezentare la cabinetul stomatologic. Penitenciarul ##### a arătat că reclamantul s-a prezentat la cabinetul medical pentru infecții acute ale căilor respiratorii superioare pentru care a beneficiat de medicație simptomatică iar la cabinetul stomatologic s-a prezentat pentru carii dentare și a beneficiat de tratament.

Instanța reține că aspectele indicate de către Penitenciarele ##### și ##### sunt dovedite prin înscrisurile care se regăsesc la dosarul cauzei în timp ce aspectele indicate de reclamant nu au fost dovedite, acesta nesolicitând administrarea niciunei probe în acest sens.

Pentru toate aceste considerente instanța va admite în parte acțiunea formulată de reclamantul ##### în contradictoriu cu pârâta Statul ##### prin Ministerul Finanțelor.

Cu privire la cheltuielile de judecată, instanța reține că potrivit art. 453 alin. (1) Cod procedură civilă, partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată.

Potrivit art. 452 Cod procedură civilă, partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor; cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei.

În cauză reclamantul nu a făcut dovada plății unor cheltuieli de judecată astfel că instanța va respinge cererea privind obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE

Respinge excepția inadmisibilității invocată de Penitenciarul #####, Penitenciarul ##### și de Penitenciarul #####, ca neîntemeiată.

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului ##### prin Ministerul Finanțelor, invocată prin întâmpinare, ca neîntemeiată.

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Administrației Naționale a Penitenciarelor, invocată prin întâmpinare și, pe cale de consecință, respinge cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta Administrația Națională a Penitenciarelor, având #####, cu sediul în București, ##### sector 2, cu sediul procesual ales în București, ##### Floreasca, nr. 39, sector 1, ca fiind promovată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesual pasivă.

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului #####, invocată prin întâmpinare și, pe cale de consecință, respinge cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta

Penitenciarului #####, având ### ## #####, cu sediul în Municipiul #####, ##### ##### ##, ##### #####, ca fiind promovată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesual pasivă.

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului #####, invocată prin întâmpinare și, pe cale de consecință, respinge cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta Penitenciarului #####, având ### #####, cu sediul în localitatea #####, ##### ##### ##, ##### ##, ca fiind promovată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesual pasivă.

Admite excepția lipsei calității procesuale pasive a Penitenciarului #####, invocată prin întâmpinare și, pe cale de consecință, respinge cererea de chemare în judecată formulată în contradictoriu cu pârâta Penitenciarului #####, având ### #####, cu sediul în orașul ##### Sprie, ##### ##### ##, ##### #####, ca fiind promovată în contradictoriu cu o persoană fără calitate procesual pasivă.

Respinge excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de Penitenciarul #####, ca neîntemeiată.

Admite în parte acțiunea formulată de reclamantul #####-#####, CNP #####, cu domiciliul în #####, sat Făurești, nr. 223B, județul Maramureș în contradictoriu cu pârâta Statul ##### prin Ministerul Finanțelor reprezentat de A.J.F.P. Maramureș, cu sediul în Municipiul #####, #####, ##### ##, #####.

Obligă pârâta Statul ##### prin Ministerul Finanțelor reprezentat de A.J.F.P. Maramureș să îi plătească reclamantului suma de 15.000 lei reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

Respinge în rest ca neîntemeiată.

Respinge cererea formulată de reclamant privind obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată, ca neîntemeiată.

Cu drept de apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de apel se va depune la Judecătoria #####.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților; prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 29.02.2024.

Președinte,

#####

Grefier,

Red. #####/Tehn. #####/29.02.2024- 8 ex.

Com. 6 ex cu reclamantul și cu pârâții.